

Історія Ірини Чередниченко, учасниці обласного конкурсу

«Жінка Донеччини» 2024 року, номінація «Серце, що дарує родину»

Одного зимового січневого вечора, під святий день, велика родина сім'ї Щербин дочекалася появи у цей світ чудової дівчинки. Нарекли її Іриною. Дівчинка росла, оточена любов'ю і турботою найрідніших для неї людей, була дуже допитлива, спритна, бойка і дуже не любила брехні.

Під час навчання в школі виявила лідерські якості. Після закінчення школи, отримавши свідоцтво про середню освіту, Ірина обрала для себе професію товаровознавця. Навчання у професійно-технічному училищі здалося дуже цікавим, по закінченню отримала диплом з відзнакою. Були мрії в Ірини, а в батьків великі надії, щодо вступу у вищий заклад, але доля склалася

по-іншому. Ірина зустріла чорнявого сіроокого сімнадцятирічного красеня Миколу, який менший за віком на рік від неї. У відділ реєстрації актів цивільного стану не приймали заяву на реєстрацію шлюбу. Але у молодят була поважна причина, і районний відділ надав дозвіл на створення сім'ї. Згодом народився первісток Віталій. Чоловік Микола пішов до лав армії.

Два роки пролетіли швидко. Прийшовши з армії Микола влаштувався до колгоспу, а Ірина очікувала другу дитину – сина Юрія. І одночасно колгосп почав будівництво будинку для сім'ї молодого механізатора, який подавав великі надії. Було великою подією, коли перед новим 1993 роком сім'я оселилася у новому будинку і почала облаштовувати своє сімейне гніздо.

Через деякий час вся велика родина з нетерпінням чекала появи третьої дитини, дівчинки. Але не судилося збутися мрії Ірини та Миколи. Проживши всього два місяці на світі, їх маленька донечка Оля помирає від вродженої вади серця. А Ірина переносить три курси хіміотерапії, але не втрачає віри й надії на одужання. Коханий чоловік, синочки та мама завжди були поруч і вселяли в Ірину силу і почуття бути потрібною у цьому світі для найрідніших людей.

Ірина влаштовується у дитячий заклад завгоспом. Друзі, знайомі, рідні... Життя продовжується. Активна, цілеспрямована, вона вирішує перейти працювати у місцеве самоврядування паспортистом. Але тут чергові вибори голів місцевих рад і депутатів місцевого рівня, а чому б і ні? І Ірина вже депутат, а згодом – секретар сільської ради.

Боже дай сили та терпіння: але бойове хрещення було реєстрацією народження дівчинки Надійки й все пішло своїм шляхом: реєстрація шлюбу, сесії, виконкоми, засідання і просто робочі будні – і Ірина у своїй стихії. А вдома синочки підрастають, чоловік любить і поважає, що ще треба жінці. У вільний час Ірина вишиває бісером, бере активну участь у художній самодіяльності у сільському клубі, де на той час вже, і старший син працював. А менший син вже привів собі кохану половинку. Народження онучки Софійки, яка як дві краплі схожа з Іриною, надає натхнення, впевненість, що сини – соколи дорослі, чоловік – опора. А онучка – сонечко, продовження. На той час в Ірини було велике господарство, просторий великий будинок, автомобіль, улюблена робота з людьми та паперами, а саме головне – коханий чоловік. Трішки землі, мрія чоловіка – трактор для душі, тільки живи... Але робота чоловіка інколи була пов'язана з вилученням дітей із сімей недбалих батьків. І Миколі одного разу запропонували взяти дітей під опіку, до чого він не був готовий. І ввечері з Іриною вони обговорили це питання та вирішили, що не готові до такого кроку. Але у кожного з них ця тема осіла в душі й серці. Поява онука Тимурчика трішки відвернула їх від цієї думки.

Але ж тут неочікувано для усіх – війна. Ірина з сім'єю вирішують евакуюватися з рідної оселі, села й області з метою збереження життя рідних. Психологічно дуже важко було усім, особливо перші місяці оселитися в чужому селі, хаті. Без роботи, без улюблених онуків Ірина думала, що втратить розум, але здоровий глузд взяв перевагу. Жінка, знайшовши швейну машинку на дворіщі, починає підшивати, перешивати – одним словом постійно в роботі. Й справцює самозахист, а чому б не втілити свою відкладену мрію й ошчасливити, подарувати свою любов і тепло дітям, які цього дуже потребують. На той час Микола вже працював трактористом у комунальному підприємстві, а Ірина співала у місцевому аматорському колективі «Сузір'я». Репетиції, виступи, конкурси та паралельно навчання на опікунів. Мрії здійснюються: Ірина вже працевлаштована, вона – спеціаліст у місцевому старостаті.

Далі – знайомство з дівчатками, яких обрали і які стали справжніми донечками. Подорожування по регіонах країни. І вони знову батьки: Ірина – мама, Микола – батько, ці слова лунають до ста разів на день від їхніх доньок Анастасії (11 років) і Дар'ї (5 років).

Подружжя перезавантажилося і на шостому десятку років має вагомий неоціненний скарб: двох синів, двох доньок, онучку, яка проживає з ними разом і онука, який щонедільний бажаний гість.

Життя продовжується і кожен заслуговує на щастя...